

historisk set fuldstændig forkert. Parlamentarisme betyder intet andet, end at Ministeriets Sammensætning foregaar under et væsentligt Hensyn til Flertallet i Underhuset, respektive Folketinget, men deraf følger ingeniunde, at det ene Ting skal renoncere paa sin ligeberettigede Indflydelse paa Lovgivningssager, hvad enten det er Finanslovgivning eller den øvrige Lovgivning. Allerede dette, at Folketingets Flertal faar en bestemt Indflydelse med Hensyn til, hvem der skal lede Landets Administration, er en saa betydningsfuld Ting, at Parlamentarismen vil have sin fulgode Betydning, selv om Landstinget, henholdsvis Overhuset, desuagtet vedbliver at have samme ligeberettigede Indflydelse paa selve Lovgivningsanliggenderne. Det er klart, at i givet Tilfælde vil, ganske bortset fra, hvad der staa i Lovene, Landstinget kunne komme til at staa overfor to Faktorer, nemlig Regeringen og Folketinget, i Stedet for een, hvilket altid er en hel anden Sag, end naar Regeringen er den tredje af Folketinget uafhængige Faktor. Derfor siger jeg: Andet og mere ligger der fornuftigvis ikke i Folketingsparlamentarismen, end at Folketinget har overvejende Indflydelse paa Regeringens Sammensætning, og derved paa Administrationens Ledelse.

Der ligger i og for sig paa ingen som helst Maade i Parlamentarismen, at Folketinget skulde have prædominerende Indflydelse paa Finanslovgivningens Omraade. Vi have ogsaa set, at det i England har været særdeles længe, inden man har kunnet tvinge Overhuset tilbage fra sin finanslovgivende Indflydelse. Naar man ganske vist har været saa fornuftig i England ikke at tage disse evindelige Stridigheder paa Finansloven, har det netop ligget deri, at man er kommen ind paa en helt anden Maade at finanslovgive paa i England, end man er kommen ind paa her. Her have vi fulgt den skæbnesvangre Fengerske Vej, at Folketinget indretter en Slags Posekigerisystem overfor Administrationen, noget, som i hvert Fald kun kunde forsvares, naar Tinget mener at staa i en skarp Oppositionsstilling overfor Regeringen, men aldeles ikke stemmer med Parlamentarismens Væsen, altsaa at Folketingets Flertal har sine Tillidsmænd i Regeringen. Det er netop af denne sidste Grund — fordi man har indset denne Tingenes Sammenhæng —, at man i England paa naturlig Maade er kommen bort fra Konflikter paa Finansloven, thi hele Ordningen af disse uendelige Detailspørgs-

maal, som netop foreligge paa Finansloven, overlader Underhuset til Regeringen og sine Tillidsmænd indenfor denne, og Overhuset er da paa naturlig Maade kommet til at gøre det samme, fordi det vidste, at hvis det vilde tage Konflikter paa saa ligegyldige Ting, vilde det i Virkeligheden være det samme som at røre ved Parlamentarismen. Overhuset har heller ikke, før det ved de sidste Aars Udvikling ligefrem blev tvunget dertil, fraskrevet sig sin Myndighed til i det hele at tale med paa Finanslovgivningens Omraade.

Jeg kan altsaa ikke alene ikke indrømme, men mener at burde modsige den Opfattelse, hvorefter man først skulde have Parlamentarismen, naar Folketinget havde den prædominerende Indflydelse paa Finansloven. Denne Opfattelse bør slaas ned, fordi den er uhistorisk og ukorrekt. Men dernæst er der den væsentlige Forskel mellem de engelske og danske Forfatningsforhold, at medens i England Overhuset, som det ligger i selve Navnet, Lordernes Hus, er en arvelig Forsamling, ere begge Kamre her, Folketing og Landsting, folkevalgte Kamre, Repræsentationer for den store Vælgerbefolkning, kun valgte paa forskellig Maade. Med andre Ord, Landstinget er kun for en ringe Brøkdels Vedkommende sammensat paa lignende Maade som det engelske Overhus, men er i øvrigt kun en paa en anden Maade, under andre Hensyn end Folketinget sammensat Repræsentation for det danske Folk. Dette gør en meget betydelig Forskel, og derfor vil man ikke kunne vente, at Landstinget skulde kunne knægtes, saaledes som det øjensynligt var det ærede Medlem fra Langelands Ønske og Haab. Derfor er der heller intet urimeligt i, at Regeringen, selv om den staaar paa Parlamentarismens Standpunkt, siger: Vi ere nødte til, saa længe vi have den nuværende Forfatning, at tage Hensyn til Landstinget. Vi søge at gennemføre saa meget som muligt af, hvad vi anse for rigtigt ud fra vore principielle Synspunkter, men man kan ikke, naar man vil have en frugtbar Lovgivning og ikke Strid og Spektakel, paa Forhaand stille Sagen saaledes op, at man siger: Hvad Landstinget mener, skulle vi paa Forhaand ikke bryde os om. Den naturlige Maade at lovgive paa er, at man i det store og hele i enhver Sag i første Omgang tager Hensyn til sine egne principielle Synsmaader og Ønsker, men dernæst tager Hensyn til, hvad man i Forvejen kan